

«Хороший рік». Радість бути собою

ЮЛІЯ КАРПИЦЬКА

17 ЛИПНЯ 2019

Кінематограф не боїться банальностей, адже з року в рік пропонує тисячі на перший погляд схожих історій зі щасливим закінченням. Комедії, мелодрами чи детективи, у яких у хороших людей все буде добре, закохані воз'єднаються, а лиходіїв покарають, не набридають глядачам. Навіть попри те, що глядачі, ймовірно, від самого початку здогадуються, чим усе закінчиться. Чому ж так приваблюють передбачувані фільми? Кожен із них пропонує свою версію щастя, і таких версій може бути безліч.

Джерело: David Moore, French farmhouse

«Хороший рік» – якраз один із тих «щасливих фільмів»: тут розмірковують про радість, гармонію, життєві цінності. І ні на секунду не виникає сумніву в тому, що головний герой зрештою все правильно й усі будуть щасливі. Не варто чекати тут складного сюжету чи драматичних моментів. Мабуть, тому стрічка має стільки несхвальних відгуків критиків: у рецензіях її називають передбачуваною, непереконливою й навіть нудною. Наприклад, критикиня з «The Spectator» написала, що це «не так хороший рік, як хороший позіх». З іншого боку, серед глядачів фільм має досить високий рейтинг. Можливо, причина цього – у певній емоційній гарантії: сідаючи за перегляд, ми точно знаємо, як почуватимемося за дві години.

Фільм, знятий за мотивами роману Пітера Мейла, розповідає про успішного біржового трейдера, який покинув кар'єру в Лондоні, щоби стати виноробом. Звісно, до цього його спонукали певні обставини. Головний герой, Макс Скіннер, сам називає себе черствим і бездушним, адже найважливіше для нього – це гроші. Коли помирає його дядько Генрі, Макс думає лише про те, як вигідніше продати маєток із виноградниками у Провансі, що дістався йому у спадок. Але приїхавши до Франції, він мимоволі поринає в дитячі спогади, пов'язані з

дядьком і цим маєтком.

Дитиною Макс був мрійником, умів бачити й цінувати красу та хотів стати фокусником або гравцем у покер. З огляду на його «фокуси» на біржі можна сказати, що певною мірою це дитяче бажання збулося. Фільм не розповідає, що сталося з героєм, але дорослий Макс – це повна протилежність Макса-дитини. У житті дорослого Макса немає справжньої радості, є лише зверхність і сарказм. Це підкреслює візуальний ряд фільму: похмурий Лондон, де всі сцени зняті в холодному світлі, а на противагу цьому – соковитий і життєрадісний Прованс із сонячними пейзажами, у спогадах такий самий, як і в реальності.

**Чудово зображена атмосфера Провансу – сонце,
лаванда, вино й неквапне життя маленького містечка –
робить «Хороший рік» ідеальним вибором для перегляду
влітку, під час відпустки.**

Генрі Скіннера племінник запам'ятав парадоксальною, але мудрою та щасливою людиною: «Генрі був загадкою: любив Лондон, але жив у Франції, любив жінок, але так і не одружився, любив пригоди, але я не бачив його далі ніж за двісті метрів від цього місця». Спочатку Макс не піддається цим сентиментальним подорожам у дитинство, проте згодом розуміє, що його місце – саме серед цих виноградників, яким дядько присвятив усе життя. Безумовно, такий фільм неможливо уявити без красивої історії кохання: у Провансі Макс зустрічає Фанні, яка виявляється ще й героїнею його спогадів.

Мабуть, наймудрішою постановою режисера було на роль чарівної та трохи божевільної французьки запросити Маріон Котіяр, фільм із якою, здається, просто не може бути поганим. А чудово зображена атмосфера Провансу – сонце, лаванда, вино й неквапне життя маленького містечка – робить «Хороший рік» ідеальним вибором для перегляду влітку, під час відпустки. Це один із фільмів, яким начебто вдається передати запахи.

Цікаво, що, хоча книжку написав англієць Пітер Мейл, автором ідеї був режисер фільму Рідлі Скотт. Такого сюжету не чекаєш від того, хто зняв «Чужого», «Гладіатора» й «Ганнібала». Та й Рассел Кроу в ролі гострого на язик англійця-ловеласа не здається вкрай переконливим. Утім, фільм вийшов теплий, розслаблений і трохи бешкетний, як і сам Прованс. Рідлі Скотт додав цій майже «ванільній» історії образності та свого фірмового гумору. Щоб розгледіти це, треба

відволіктися від передбачуваної фабули та придивитися до того, про що говорять деталі.

По-перше, це флешбеки в дитинство, де дядько жартівливо передає племінникові життєву мудрість. Саме Генрі навчив Макса його кредо: мільйон – це те, що допоможе «послати всіх». Може виникнути враження, що саме тоді зародився цинізм героя, але цьому суперечить одна деталь: дитиною він щасливий, дорослим – ні. Це, власне, один із головних мотивів фільму: успіх і щастя не завжди дорівнюють одне одному, а через неправильний життєвий вибір можна втратити себе.

По-друге, це іронічна історія з вином, яке виготовляють у маєтку. Вино, яке Макс куштує, щойно потрапивши туди, огидне на смак. Проте пізніше виявляється, що винороб Скіннерів тільки вдавав, що виноградники в жахливому стані, щоб Макс не зміг продати їх. Насправді ж тут виробляють легендарне дороге вино «Coin Perdu» – «Загублений куточок». Це також своєрідна метафора життя Макса: від фальшивого, несмачного напою до справжнього й цінного вина, до «істини, закоркованої у пляшки».

Нарешті, варто звернути увагу на роль, яку в фільмі відіграє вода. Уперше Макс і Фанні, ще діти, зустрічаються біля басейну. Удруге, уже дорослі, – біля того самого басейну, проте за дещо інших обставин: старе, занедбане болото, у яке падає Макс, знову вказує на стан його теперішнього життя. Але Фанні вдирається в цей світ із потоком чистої води й допомагає йому прокинутися. Літній Прованс зображений здебільшого сонячним, проте у фільмі двічі дощить: під час побачення з Фанні й під час продажу маєтку. Це ситуації, у яких Макс усвідомлює, що він загубив у гонитві за грошима й незалежністю. І хоча можна подумати, що наприкінці фільму герой змінюється, насправді він просто знаходить те, що втратив – справжнього себе.

ЮЛІЯ КАРПИЦЬКА

17 ЛИПНЯ 2019

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in </home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php> on line **284**